

Тиха майска нощь срѣдъ Троянския балканъ.

Само шумътъ на рѣка Бѣли Осъмъ глъхнѣше изъ гориститѣ полегати върхове.

Слави Дългиятъ, познатъ троянски овчарь, лежеше въ колибата си. Въ огнището огнѣтъ догаряше. Презъ дупката, която служеше за прозорецъ, се виждаха да трепкатъ свѣтлитѣ майски звезди.

Изведнѣжъ овчарскитѣ кучета заляха тревожно. Слави скочи.

Тежки стѣпки спрѣха предъ вратата, и нѣкой силно почука.

— Кой е? — тревожно попита овчарьтъ.

— Азъ съмъ, бай Славе . . . Стоянъ. . . Стоянъ Ловчалийчето. Не ме ли познавашъ?

— Не те познавамъ, — рече той, като отваряше вратата, — но влѣзъ, щомъ си дошелъ въ това срѣднощно време.

Четирима едри мъже се вмъкнаха въ колибата. Слави Дългиятъ се

отдрѣпна назадъ уплашенъ. Непознатитѣ бѣха въоръжени съ пушки, пищови и препасани съ патрондаши. Дрехитѣ имъ бѣха окаляни, опушени и раздрани.

— Не се плаши, — каза Стоянъ Ловчалийчето. — Нищо лошо нѣма да ти направимъ. Искаме само хлѣбъ и да преспимъ. Ние сме комити отъ четата на Христо Ботевъ. Едвамъ се дотѣрахме до тукъ.

— Комити? Народни хора? Гледай ти! . . . Хубаво сте направили, чуджумъ, че сте ме потърсили. Ка щѣло да не ви помогна? Сѣднете де, сѣднете! — покани ги той радостно и се наведе да постеле козаяцитѣ, а следъ това се залови да стѣкне огнѣя.

Четниците се разхвърляха и поискаха да се нахранятъ, понеже отъ два дни не бѣха слагали въ устата си троха хлѣбъ, гонени отъ турскитѣ потери. Овчарьтъ извади сиране, хлѣбъ и пастърма. Четиримата лакомо почнаха да ядатъ. После тѣ